

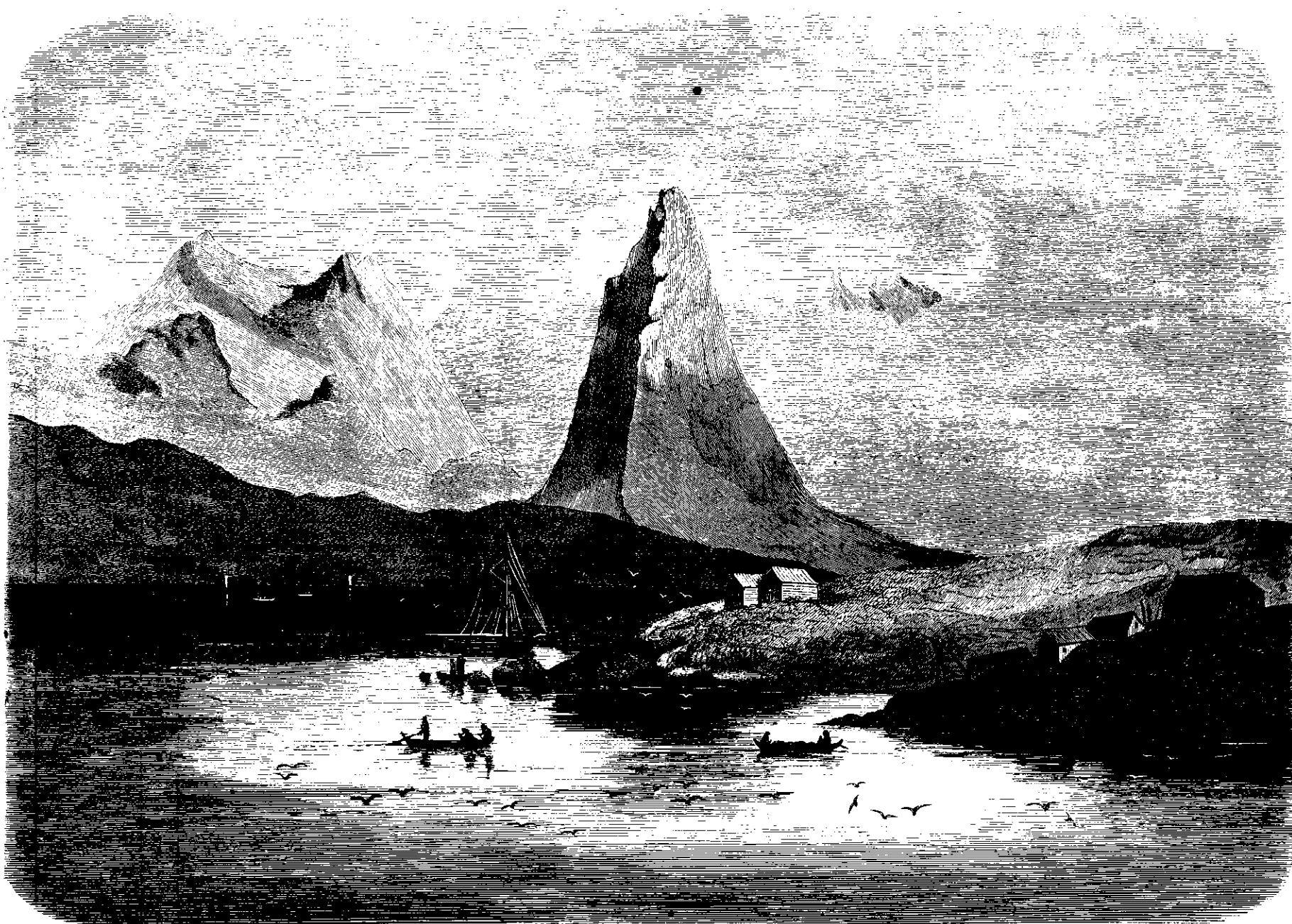
Man fulgte den alvorligere Deel af Fæsten. Det var is Dablen og et Optog fra Frederiksborgs første Dage efter Tegninger af Portraitmaler Schjott, Costumerne arrangerede af B. Olsen. Det første Billede var den unge Konge, der med Arkitekterne aftaler Planen til Slottet. I det andet saa man ham lægge Grundstenen til samme, og i det storartede Optog, som sluttede Cyklen, modtog han Festprocessionen ved det fuldførte Slots Indvielse. Digteren H. C. Andersen havde foruden Digtet, hvormed en af Bygmestrene hilste Kongen og hans Værk, skrevet den smukke Sang, hvorunder Optoget foregik.

Enhver kunde see, at disse Billeder vare pragtfulde, og selv Den, der ikke har gjort Costumervæsenet til sit Fag, maatte instinctuæsig modtage Indtrykket af den historiske Correcthed, men hvad Faa eller maaskee Ingen af Tilskuerne havde nogen Anelse om, var den enorme Opoffrelse af Tid og Arbejde, deslige Arrangements ubjoddrer. Hvor mange Bøger og Kobberstik maa der ikke gjenneblades, spænd man faaer et Hundrede historiske Costumer tegne, hvormange Bontikker maa der ikke gjenneføres, før man faaer Stofferne valgte, hvormange Forsøg maa der ikke gjøres, ofte før blot at efterligne en Ubetydelighed, som man nu ikke længer kan

faae tilføje, og endelig hvilken en bedøvende Mængde Af-taler med Haandværkere, Sverfere og — med Deeltagerne fremfor Alt! — Og hele dette Besvær for nogle faa Minu-ters Tiensløst! — Den var dur højt, selv om den ikke krævede faa megen contant Udgift, som den nødvendig tillige maa gjøre. Konstnerne havde imidlertid den Tilfredshillelse, at Alt lykkedes og at der kun var een Mening i Publikum om det smukke Arrangement. Men det kostbareste Lifer, det udfrævede, var dog det, at faa mange af de yngre Kunstnere, Carnevalers Kjemetropper, indtil Midnat maatte holdes borte fra Lyftigheden nede i Salen, hvor den nordiske Adfædighed og Generthed nær havde taget Overhaand imens. Det var egentlig først Markedsoptoget, der trods den uheldige Maade, hvorpaa de enkelte Grupper af samme bleve placerede, frembragte den rette Carnevalstemning. Hvor smukt end Min-derne om det uerstattelige Frederiksborg bleve fremstillede, saa var og blev det naturligvis umuligt ved dem at vække et Smil end sige den overgivne Lyftighed, uden hvilket Carnevalet er aldeles forfejlet. Man kaster ikke sin tøvante Fjilistefrakke og kryber ind i en Mafkeradebragts eventyrlige Incognito før at see paa et smukt Maleri af levende Figurer, eller før at høre en smuk Sang, udført af en historisk costumeret

Procession af Mevrsmand — det kan man meget bedre gjøre i fort skjole paa en Plads i Parketten med en god dobbelt Theaterkikkert for Linene; man møder paa Carnevalet som Deeltager, ikke som Tilskuer, og derfor er det absolut kun de Optog, som kan lætte sig i Forkindelse med alle de Tilstedeværende, der her er paa rette Sted. Gjøglerne med deres Udraabere, som apostroferede alle Forbigaaende, Fotografen, der portrætterede enhver Lyshavende med „fuldstændig Lighed, halv Lighed eller Familielighed, alt efter Prisen“, Bijesalgerne, der foredrog og udbeelte Sangen om den „køhl-raben-schwarze Moribath“ — fort: hele Markedsoptoget satte sig uafbrudt i Rapport til Publikum, trak det med eller mod dets Villie ind i Hvirvelen og tvang det til at tage Deel i Lyftigheden; derfor var dette Arrangement, trods sin forbringelse Udførelse, det, som gjorde den største Virkning og passede bedst sammen med Carnevalets Natur.

I sin Heelhed har vistnok Konstner-Carnevalet hos enhver Deeltager kun efterladt et behageligt Indtryk, og vi tør haabe, at den næste Fæst af denne Art vil lykkes endnu bedre — thi den vil vel neppe gjenoptage det elegiske Frederiksborgske Element, der denengang gjorde Carnevalsglæden til en blandet Gølelse. C. B.

Vaagøen med Fiskebøltinden.

Vaagøen med Fiskebøltinden.

Vaagøen i Lofotens Fogderi, Nordlands Amt i Norge, er Middelpunktet for det nordlandste Fiskeri. Fra Begyndelsen af Februar til ind i April stimle Tusinder af Fiskerbaade fra hele Kysten sammen ved Lofoten for at fange Streid eller Baartorff, der navnlig falder i stor Mængde ved Vaagøen, men er rigelig forhaanden overalt i Nærheden paa denne Aarstid og har været det saalangt op i Tiden, som Beretningerne række. Selv i Moskø Malsstrøm, der tidligere holdtes for et farligt Havsvælg, drives Fiskeriet med Held. Paa samme Tid vrimler hele Eggen af Fugle, der nedlægges i stort Antal af Kystboerne som et velkomment Bytte.

Zerne i Lofotens Fogderi have høie Fjælde, især mod Søstenten, af disse naae adskillige en Høide af over 2000 Fod; paa Ost- og Vest-Vaagen findes flere Klipper med evig Sne og Is paa Tinderne, den høieste af dem, Vaagøfjællen, ansees for det høieste Punkt paa hele Lofoten. Uagtet Landets Klippesfulde Bestaafenhed, byder det rigelig og fortræffelig Græsning for Dvæget, som nu har bedre No end i tidligere Dage, da Bjørnens dreve omkring der i Flokke og ikke alene ødelagde Kreaturerne, men ogsaa hjalp Fiskerne af med den til Tørring ophængte Fangst.

De tallede Fjeldstrækninger langsmed Kysten foranledige, at Vinden, naar den kommer fra Land, er yderst usladig og meget farlig for Fiskerne, naar det, som ofte skeer, pludseligt ager paa at storme; blæser den saakaldte Havvof, saa fare Vindstødene ned fra Klipperne med en saadan Voldsomhed, at Havets Bølger pibstes til Støv, der stiger flere hundrede Fod i Veiret og syger afsted med Stormen, deraf har den sin Benævnelse Kof (Kø). I Sommermaanederne er den fjeldten, da reiser Søvinden sig sædvanligvis om Formiddagen, tager til høiere op paa Dagen og lægger sig mod Aften, paa hvilken Tid der enten opkommer Landvind eller Luften er stille. Under saadanne Veirforhold kunne de klare Sommernætter være vidunderlig skønne der paa Landet.

Vor Afbildning viser et Parti af Vaagøen med det legel-dannede Fjeld Fiskebøltinden, til Midten belyst af den ned-gaaende Sol. Andre vilde Fjeldmasser med evig Sne paa Toppen sees i Nærheden tilvenstre, i Baggrunden tilhøire rage nogle endnu solbestemte Tinder op over de mellem Klipperne rugende tætte Sky- og Taagemasser.

Gammelholm.

Det nuværende Gammelholm var oprindeligt en Ø, kaldet Bremerholm, som var adskilt fra Staden ved et Vandløb, der havde sit Udløb i Stranden omtrent der, hvor nu Holmens Kirke staaer. Navnet Bremerholm skriver sig for-meentligen deraf, at Bremer-Kjøbmændene i sin Tid havde deres Pakhuse paa denne Ø og med deres Skibe lagde an der. Dette bekræftes derved, at der omtrent 1750—60 paa Gammelholm nedreves en Bygning, paa hvilken fandtes Bremens Vaaben: 3 Tønder og 2 Røgler overførs. Bremerholm har ikke været indelukket i Kjøbenhavn's Befæstning før det 17de Aarhundrede, da Christian IV lod de ældre Fæstningsværker sløise og nye anlægge, ved hvilken Leilighed Bremerholm kom til at ligge indenfor disse og ved Tilkaftningen af en Deel af det ældre Vandløb gjordes landfast med Byen.

Bremerholm er sandsynligvis allerede meget tidligt bleven benyttet som Værft for Flaaden. I Rostgaards Beskrivelse af Kjøbenhavn, fra 1168 til 1711, findes under Aar 1443 følgende Bemærkning: „Havnene for Flaaden blev og mere og bedre indrettet, med Huse til Smedier, Dreier, Reefslagerbaner, andre Haandværker og Reefstaber Flaaden tilhørende, at gjenmes ubi, som saaledes fornøden var, bygt og forfar-diget.“ — I 1537 indkaldte Christian III buelige Skibsbyg-